

Δὲν εἶταν ἡ πρώτη φορὰ πού τοῦ ἄνοιγε τὴν πόρτα τῆς σάλας τῆς ἀναμονῆς. Καὶ κάθε τόσο τοῦλεγε μ' ἓνα ὕφος πού προόδιε τὴν ταραχὴ του.

— Νὰ μοῦ συμπαθᾶτε πολὺ· ξαίρετε δὲν ἔχομε ἀκόμα ἐτοιμαστῆ !

Μὰ ὁ κύριος Λιαπῆς παλιὸς πελάτης τους εἶχε λησμονήσει κι ὅλας καθὼς ἔμπαινε τὶ ἤθελε νὰ πεῖ ἡ γοιᾷ ὑπηρετρία τοῦ γιαιτροῦ Χάκη. Τοῦχε συνηθίσει νὰ τ' ἀκούει κάθε τόσο, καὶ τοῦ φαίνονταν σὰν κάτι πού τοῦ εἶταν ἀπαραίτητο, μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια πού δὲν ἔπρεπε νὰ λείψει. Δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ καθίσει στὴ θέση ποῦταν δικιά του, μιὰ πράσινη πλατειά πολυθρόνα μὲ τὸ ξεθωριασμένο της ντύμα—καὶ θυμήθηκε ἄξαφνα τὸ ἀξιολύπητο ἐκεῖνο πλᾶσμα. Χαμογελοῦσε μόνος του. Πῶς τοῦρθε ἡ ἰδέα αὐτῆ ! Μὰ ἡ εἰκόνα τῆς γοιᾷς ὑπηρετρίας περνοῦσε ἐπίμονα ἀπὸ τὸ νοῦ του : Ἕνας σωρὸς τυλιγμένος ἀπὸ μαῦρα ροῦχα παληὰ κυλοῦσε στὸ κορριντόρ. Καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ σχῆμα χωρὶς φόρμα ἔξογαινε ἓνα μεγάλο ἀδύνατο κοκαλιασμένο χέρι στὴν ἴδια πάντα κίνηση : Ν' ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς σάλας τῆς ἀναμονῆς τοῦ γιαιτροῦ Χάκη. Εἶχε βαλθεῖ κι αὐτὴ ἐκεῖ μέσῃ σὰν ἓνα ἐλατήριο πολυμεταχειρισμένο πού μῶλον τὸν καιρὸ του δὲν εἶχε χάσει τὸ μηχανισμό. Δὲν πρόφθασε νὰ τραβήξει τὴ σκέψη του ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ τὸ ἄσθμα τῆς γυναίκας αὐτῆς ἀκούονταν τώρα ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα κομματιαστό, ἐπίμοχτο, σὰν κάτι νὰ τραβοῦσαν ἄνθρωποι μανιασμένοι ἀπὸ ἓνα βάθος ἀμέτρητο. Ἔκανε θόρυβο σὰν νᾶσμιζαν μὲ προσοχὴ ἓνα μεταξωτὸ πανί. Οἱ πελάτες ποῦχαν γεμίσει τὴ σάλα τὴν στιγμὴν ἐκείνη κυτᾶθησαν ἀναμεταξύ τους μένα ὕφος γεμάτο οἶχτο ἀνικατωμένο μὲ ἀπορία. Ὁ ἓνας εἶπε : Πῶς μπορεῖ μαθὲς στὸ ἴδιο σπίτι τοῦ γιαιτροῦ νὰ ὑπάρχουν ἄρρωστοι ; Ὁ ἄλλος : Καὶ τίνος γιαιτροῦ ! Κι' ὁ τρίτος : Ἀρρώστιες κι' ἀρρώστιες. Σὲ λίγο δὲν ἀκούονταν τίποτα. Ὁ κάθε ἄρρωστος λησμόνησε γρήγορα τὰ ξένα πάθια γιὰ νὰ γυρίσει πάλι στὰ δικὰ του. Μιὰ σιωπὴ ἔπρεπε βαρειά, σὰν ἀνα-

λυτὸ μολύβι ἀπάνω στὰ ἔπιπλα, ποῦσαν σκορπισμένα ἀ-
 ραιὰ-ἀραιὰ μὲ μιὰ ἀταξία. Στὴν ἴδια ὥρα ὅπως πάντα ἡ
 πόρτα ἀνοίξε ξαφνικά. Κι' ἓνας νέος χλωμὸς φάνηκε. Ἐρ-
 ριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω του. Δὲν μῆκε μέσα σὰν νὰ μὴ
 θέλῃς νὰ ταραῖξει τὴν παράξενη αὐτὴ τοποθέτηση τῶν
 προσώπων ποῦσαν ἐκεῖ μαζεμένα, ἀκίνητα, σὰν νὰ τῶξε
 βάλει κάποιος μὲ τὸ χέρι του νὰ στέκουν ἔτσι. Ἡ σάλα
 τῆς ἀναμονῆς τοῦ γιατροῦ Χάκη, μακρουλή, ἀτέλειωτη,
 σὰν ἓνα κορριντόο, ποῦ ξετυλίγεται διαρκῶς στὰ μάτια μας
 στενὴ τόσο ποῦ οἱ χαμηλοὶ τοῖχοι ἐφαίνοντο ν' ἀνταμώνον-
 ται στὴν περίεργη προοπτικὴ τῆς σ' ἓνα τρίγωνο ἀκανόνι-
 στο. Τοῦκανε μιὰ δυνατὴ ἀλλόκοτη ἐντύπωση, ποῦ σταμά-
 τησε χωρὶς νὰ τὸ θέλει. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμη τὸν
 ἔσπρωχνε νὰ βγεῖ ὄξω ἀπὸ τὸν τόπον αὐτό! Ὁ κ. Λιαπῆς
 δὲν κατάλαβε πότε ἔφυγε κι' ἀκόμα κι' ἂν ἡ πόρτα αὐτὴ
 τῆς σάλας τῆς ἀναμονῆς ταπετσαρισμένη μ' ἓνα χοντρὸ πανὶ
 πορτοκαλὶ τεντωμένο ἀπὸ τὶς τέσσερες ἄκρες μὲ κουμπιὰ
 μαῦρα μπηγμένα βαθειὰ στὸ σανίδι σὲ τρόπο ποῦ φαί-
 νονταν τελεῖες μικρές, ἔκανε πίσω του κλειδώντας τὸν μεγα-
 λύτερο κρότο! Βυθισμένος στὴν πολυθρόνα του τὰ χέρια
 τῆς ὁποίας κρατοῦσε σφιχτὰ σὰν νάγγιζε κάτι ἀγαπημένο,
 κάτι ποῦχε χυθεῖ ἀπὸ τὸ ἄρρωστο εἶναι του καὶ πάλι μέσα
 του μεταγγιστὰ κοιτοῦσε μπροστά του μ' ἓνα βλέμμα ἐτα-
 στικὸ σὰν κάτι νάθελε νὰ ξετάσει καλά ἦταν τὸ πιδὸ ἀγα-
 πημένο μέρος τῆς σάλας αὐτῆς, ποῦμοιαζε μὲ τὴν ἀταξία
 καὶ τὴν ποικιλία τῶν πραγμάτων τῆς σὰν αὐτὴ ἐνὸς παλιο-
 πολείου ποῦ ἔχει μαζέψει τὸ κάθε τι γιὰ τὸν καθένα κι'
 αὐτὴ ἡ μεριά εἶταν μονάχα γι' αὐτόν. Στὴ πολυθρόνα
 αὐτῆ, ποῦταν προάμερα στὴ γωνιά, κανένας δὲν πῆγαινε
 νὰ καθίσει. Μιὰ συλλογὴ ἀπὸ τεράστιες κίτρινοπράσινες
 φλοῦδες φειδιῶν, ποῦ κρέμονταν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τοῦ
 τοίχου ἦταν σὰν ἓνα παράξενο παραδάν. Μισοσκέπαζε μιὰ
 ψηλὴ ντελικάτη μαύρη ἐταῆσα μὲ πόδια ἐνὸς φανταστικοῦ
 ζῴου κεντημένη ἀπὸ ἀτλὸ φινό ἄσπρο κόκαλο ἀπλωμένο
 ἀτίνω τῆς σὰν μιὰ διάρρηνη νιαντέλλα σὲ σχήματα ἀλλό-
 κιστα. Καὶ ἀπάνω στὰ θάρια τους μιὰ σειρὰ ἀτέλειωτη ἀπὸ
 διάφορα μικρὰ μεγέλα μικροσκοπικὰ μπουκαλάκια, ὕψωναν
 τὴ χροίτωμένη φόρμη τους τῶνα κοντὰ στ' ἄλλο, σὰν νάθε-
 λαν νὰ δείξουν ὅλη τὴ γκάμα τῶν χρωμάτων ποῦ κλειού-
 σαν μέσα τους. Μέσα σ' αὐτὰ ἔπρεπε κι' ὅλας ὁ γιατρός

Χάκη ποῦκανε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του στὴν Ἀφρική νάχει φυλάξει τοὺς χυμοὺς ἀπὸ ξωτικά λουλούδια καὶ βοτάνια. Ὁ Λιαπῆς φανταζόντανε, πὼς μέσα σ' αὐτὰ θὰ εἶταν κι' ἓνα γιομάτο ἀπὸ φαρμάκι! Ποιὸς ξέρει! μὲ ποιά ἀπέραντη χαρὰ τὰ κοιτοῦσε νὰ σπινθηροβολοῦν παράξενα. Θὰ μπορούσε ἀκόμα ὁ ἴδιος νὰ τὰ δοκιμάσει γιὰ νὰ βρῆ τὸ θανατερὸ ρευστό. Ἄπλωνε τὰ χέρια του, νὰ τ' ἀγγίξει, νὰ τὰ χαιδέψει, σὰν ἓνα ἀγαπημένο πολῦτιμο πράγμα! Γι' αὐτὸ δὲν κατάλαβε τὸν κόσμο ἐκεῖνον, ποῦφελε, οὔτε καὶ τὸ γιατρὸ τὸν ἴδιο, ποῦχε βγεῖ ἀπ' τὸ γραφεῖο του δείχνοντας ἓνα κομμάτι ἀπ' ἄσπρο χαρτὶ στοὺς πελάτες του κι' ἔτοιμος νὰ προλάβει ἓνα ἄλλον ἄρρωστο ποὺ τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι του.

Εἶταν ἀνάγκη νὰ περάσει μπροστά του νὰ τὸν κοιτάξει κατάματα, μ' ἓνα τρόπο σὰν νὰ τοῦλεγε πὼς δὲν πρέπει νὰ περιμένει περισσότερο, γιὰ νὰ σηκωθεί μὲ κόπο σὰν νᾶταν μουδιασμένος χωρὶς νὰ ξέρει ποῦ πηγαίνει, ποῦ βρισκότανε. Σὲ δυὸ μέρες ξαναῆρθε μὲ τὴν ἴδια ἀκρίβεια. Στὴν πόρτα τοῦ γιατροῦ διάβασε τὰ ἐξῆς: «Τὸ ἱατρεῖον μετεφέρθη στὸ δεύτερο πάτωμα, δεξιά». Πὼς τοῦ ἐφαίνονταν ἡ σκάλα αὐτή! Γύριζε στὸ μυαλό του σὰν ἓνας ἱλιγγος, νόμιζε πὼς κυλοῦσε πρὸς τὰ κάτω χωρὶς νὰ σταματήσει πουθενά. Ἐπὶ τέλους εἶχε φθάσει. Τοῦχε ἀνοίξει μιὰ νέα γυναῖκα ξανθιά, ψηλή, σφιγμένη μέσα στὸ κοστούμι τῆς νοσοκόμας. Μ' ἓνα χαμόγελο τοῦλε.— Εὐτυχῶς δὲν θὰ περιμένετε καθόλου! Ὁ κ. Δόκτωρ ἔρχεται ἄμέσως.— Δὲν πρόφθασε νὰ τὸν ἀφίσει μόνο του στὴ σάλα ἐκεῖνη μὲ τὸ λαμπικαρισμένο παρκέτο καὶ τὸ δυνατὸ φῶς ποῦπεφιε ἀπ' τὰ μεγάλα παράθυρα στὰ καινούργια ἐκεῖνα ἔπιπλα καὶ ὁ κ. Λιαπῆς γύρισε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ζητήσε μὲ φόβο νὰ βγεῖ ὄξω, σὰν νὰ μπῆκε σ' ἓνα ξένο σπίτι σὰν νὰ μὴν εἶτανε στὴ σάλα τῆς ἀναμονῆς τοῦ γιατροῦ Χάκη!...

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΒΑΛΤΑΖΩΡΟΣ